

▼
Dábelské

ragú

ELLERY
QUEEN

Ellery Queen
Ďábelské ragú

NAŠE VOJSKO
2011

Copyright © 1967 by Ellery Queen
Cover and layout © 2011 by Jindřich Procházka – Naše vojsko
Czech edition © 2011 by Naše vojsko, s. r. o.
All rights reserved
ISBN: 978-80-206-1394-3

„Handclasp“ najdete ve slovníku přeloženo jako „stisk ruky“, tedy něco přátelského. Pokud ovšem má váš slovník také rejstřík zeměpisných jmen, najdete v něm patrně „Handclasp“ jako „město se 125 407 obyvateli, ležící na severu střední části Spojených států“.

Důvodně se dá předpokládat, že zakladatelé Handclaspu zvolili název pro svoji osadu vedeni vábnou vidinou vnitrozemské oázy, jejíž obyvatelé budou žít v souladu nejen mezi sebou, ale i s indiány. Vidina se bohužel rozplynula! O neshodách s indiány sice žádný záznam neexistuje, zato mezi místním občanstvem jich čas od času bývá víc než dost. Jedny jsou malicherné, jiné vážné, většina však, jak už to na světě chodí, stojí někde uprostřed. Donekonečna se opakují politické šarvátky, sociální nenávist, osobní msta a manželská ztroskotání. V téhle náhodně sestavené kronice ustálených vybočení z běžného toku života, z nichž některá končí až u soudu, se tu a tam vyskytne nečekaný případ hrubšího zrna.

Například vražda.

Z propagační brožury vydané Ochodní komorou na podporu rozmachu průmyslu se dovíte, že Handclasp má – kromě parků, knihoven a širokých ulic – více než sto kostelů různých církví a téměř padesát základních a středních škol, státních, cír-

kevních i soukromých. Vzájemné křížení zájmů je nasnadě. Ačkoli se Obchodní komora věnuje především zvyšování zisků a průmyslového rozvoje, leží jí na srdci i civilizace. Pokud si o tom někdo žádá další důkaz, necht' zaměří svou pozornost na handclaspskou univerzitu.

Vznikla v roce 1869 jako soukromý ústav, který v roce 1893 převzalo do své správy město a v roce 1924 stát, a dnes se rozrostla na vzkvétající spojení pěti zcela samostatných fakult pyšnicích se téměř sedmi tisíci řádně zapsaných studentů. Na univerzitním pozemku stojí tolik kolejí a budov různých studentských spolků, že se v nich mohou ubytovat téměř všichni posluchači. Pro zbytek, k němuž patří i univerzitní učitelé nevlastníci dům, jsou vyhrazeny vyhovující místnosti v soukromých domech, pečlivě vybraných rektorátním oddělením pro ubytování, anebo v přijatelných činžovních domech. Jedním z nich – ačkoli o tom se příručka Obchodní komory nezmiňuje – je dům U Cornwallského znaku.

Nejvznešenější je na něm jeho jméno. Jinak jej po právu můžeme označit za obyčejný: budova ze žlutohnědých cihel, dole přilepená k chodníku, stoupá jen do výše prvního patra. Přízemí je rozdělené chodbou vedoucí napříč domem do zadní uličky a stejné dělení se opakuje v prvním patře. Na každé straně obou těchto chodeb je jeden byt – celkem jsou čtyři –, a všechny, ne-li přímo luxusní,

tedy alespoň vybavené vším pohodlím. V suterénu pak je pátý byt, v němž bydlí, lépe řečeno: bydlel, Orville Reasnor, domovník a údržbář.

Dům U Cornwallského znaku nepřivábil tedy naši pozornost proto, že by něčím vynikal. Popisujeme jej na tomto místě jen proto, že v jisté době v něm žili jistí obyvatelé.

Jedním z nich byla Terry Milesová. Terry nelze přejít ledabylou zmínkou. Od chodidel po kaštanovou hřívu skýtala sto šedesát tři centimetrů malebného pohledu. Svou scénérii navíc uměla předvádět tím nejmalebnějším způsobem. Ani Cézanne nedokázal udělat víc se svou krajinou, a jestliže snad zapůsobil na širší okruh lidí, pak jen proto, že Terry nikdy nevisela v žádné galerii ani nebyla z tak trvanlivých materiálů. Její pomíjivá hmota však měla výhodu pohybu. Mohla si například volit svá místa pobytu i složení návštěvníků. Budiž zde řečeno, že oni šťastní milovníci přírody, jimž bylo dovoleno setrvat a obdivovat Terryinu scénérii do všech podrobností, měli přes značnou různorodost jeden společný jmenovatel: byli to samí muži.

Toho odpoledne, byl to jeden pátek v listopadu, šla Terry k sousedům. Nemusela chodit daleko – přesně měřeno: dva metry třináct centimetrů, což byla šířka chodby přede dveřmi jejího bytu. Když překonala tuto vzdálenost a octla se před totožnými dveřmi naproti, zaklepala na ně, a po chvílce

otálení jí přišel otevřít mladík v uváleném šedém tričku, bílých džínách a špinavých teniskách. Tmavé rozčuchané vlasy se mu lehce vlnily a oči měl neuvěřitelně světle šedé, jen kolem panenek temněly odstínem, který někdy přecházel do břidličnaté šedi, někdy do zelena. Ústa měl malá, ale plná drobných rovných a zdravých zubů, takže vypadala větší. Byl to zkrátka mladík nadmíru pohledný. Neměl dokonce daleko k tuctovému hezounovi, ale byl natolik chytrý, že se tomuto dojmu bránil záměrnou nedbalostí o svůj zevnějšek.

V pravé ruce svíral plechovku piva, na dvou místech proraženou a lákavě orosenou.

„Ahoj, Terry,“ svůdně se usmál. „Pojď dál, pořádáme orgie.“

„Fakt? Opravdové orgie?“ Vypnula se na špičky a přes Farleyovo rameno pátrala po pohoršujících podrobnostech. „Nic takového nevidím.“

„To je kamufláž. Mysleli jsme, že jde mravnostní policie. Tak hrome, polez dovnitř, než domovník něco zvětrí.“

Terry vešla do místnosti, která až na pár svršků, barvu a nakupený nepořádek byla věrným obrazem té, z níž přišla. Na židli s vysokým opěradlem stála pyramida knih – a další se ve změti válely na rohu zchátralé pohovky. Na jejím druhém konci se rozvaloval – s povážlivě se pohupující plechovkou piva na břicho – mladý muž, jehož jedno oko jako by se nedokázalo otevřít do stejné šíře jako jeho

vedlejší druh. Působilo to dojmem nepříjemného šilhání. Mladík jako by neustále škodolibě pokoukoval, ačkoli se ve skutečnosti jen docela obyčejně díval.

Pod očima mu čněla skoba nosu obklopená obličejem upoutávajícím pozornost svou ošklivostí. Jinak byl malý, křehké postavy a v dané chvíli působil dojmem nepřekonatelné malátnosti. Když vešla Terry, nepokusil se vstát; jen ochable máchl rukou, což nebezpečně ohrozilo rovnováhu plechovky na jeho břiše.

„Čau, Terry,“ řekl překvapivě hlubokým hlasem. „Musím tě zklamat: Farley si vymejší. Orgie se nekonají.“

„Snad si, Bene, nemyslíš, že ho беру vážně,“ řekla Terry. „Musel by tu přece být randál a co k tomu patří. Orgie se definují jako ‚bezuzdné hýření‘. To ví každé malé dítě.“

Přešla pokoj a posadila se na pohovku mezi mladíka jménem Ben a ty rozházené knihy. Druhý mladík, ten, co mu říkali ‚Farley‘, vynalézavě zacouval k opěradlu vycpané židle a přepadl přes ně na sedadlo. Při tomto manévru kupodivu zachoval obsah své plechovky nedotčený.

„Ty jsi fakt zklamaná?“ zeptal se Farley.

„A víš, že jsem?“ odpověděla Terry. „Takové orgie můžou být docela zábavné, když se řádně řídí.“

„Tato poznámka,“ prohlásil mladík s šilhavým okem a zahnutým nosem, „si žádá bližšího objas-

nění. Obsahuje totiž diskutabilní prvek. Ptám se proto: Může být na orgiích něco řádného?“

„Navíc pochybuju,“ zasáhl Farley, „že se orgie řídí. Co já vím, nějak začnou a pak už to jede.“

„Co jiného než hlubokomyslné vytáčky může člověk čekat od studenta práv a dějepiseckého embrya,“ řekla Terry. „Kroučíte se, protože nejste schopní poskytnout mi ani trochu zajímavého po-
vyražení.“

„Máš pravdu.“ Ben, mladík z pohovky, obratně chňapl po plechovce, zhluboka se napil a znovu pro ni našel plošinku na břicho. „Kdybych měl čas, spustím orgie jedna radost. Bohužel vás však musím za chvíli opustit. Nerad opouštím zábavu, zvláště pak řádnou.“

„Kupodivu mluví pravdu,“ řekl Farley. „Náš milý kamarád Ben se tento víkend chystá podniknout tajný výlet. Nesvěřil se ani mně, zato ho podezírám, že o jeho podniku leccos ví moje drahá sestřička z bytu nad námi. – Neblbni, Bene, ty se chceš fakt dát dohromady s nedorostlou příbuznou vlastního přítele a spolubydlícího?“

„Toho jsem dalek.“ Ben zašilhal na přítele a spolubydlícího s neuvěřitelnou škodolibostí. „Fanny nemá s mým výletem nic společného, na to můžeš vzít jed.“

„Kam teda jedeš?“ zeptala se Terry.

„To se neříká,“ odpověděl Ben.

„Nemá cenu se vyptávat,“ přidal se Farley. „Pro-

stě to neřekne. Co mě se týče, já už se smířil s nedůvěrou, kterou mi tím projevuje, i když to hodnotím jako svinstvo. Zrovna jsme tu pořádali pivní rozlučku.“

„Jak vidím,“ pokračovala Terry, „ještě jste neskončili, a já bych si jedno pivo dala s vámi, pokud by se tu našel natolik vychovaný hostitel, aby mě pozval.“

„Farley,“ děsil se Ben, „kam se poděla tvá vrozená zdvořilost? Jak to, že jsi ještě dámě nenabídl pivo?“

„Prosím za prominutí,“ řekl Farley. „Terry, mohu ti nabídnout pivo?“

„Samozřejmě,“ řekla Terry. Farley se vyhoupl ze židle stejným způsobem, jako do ní před chvílí zapadl, a zamířil do kuchyně.

„Jestli jdeš do lednice,“ řekla Terry, „velice bych ocenila, kdybys mi přinesl tři čerstvé mrkve.“

Farley zůstal na místě stát a zatvářil se nechápavě.

„Co říkáš? – Tři čerstvé mrkve?“ zeptal se.

„Ano. Asi tak středně dlouhé, kdybys byl tak laskav.“

„A smím se při té příležitosti zeptat, co tě přivedlo k myšlence jít si vypůjčit něco tak nepravděpodobného, jako jsou tři čerstvé mrkve, od dvou svobodných mládenců?“

„Co je na tom divného? Vždyť si s Benem většinou vaříte sami. Proč bych tedy zcela zákonitě

neměla předpokládat, že máte doma trochu mrkve?“

„Podle mě by to byl zázrak. Bene, máme tu někde nějakou mrkev?“

„A víš že jo?“ odpověděl Ben. „Včera jsem ji koupil na trhu.“

„To mě podrž!“ Farley se otočil a pokračoval v chůzi. „Překvapil jsi mě víc, než kdyby byla lednička narvaná opiem.“

Slyšeli ho štrachat v ledničce a pak tiše klít, protože si nemohl vzpomenout, kam položil otvůrku.

„Jak dlouho už se s Farleym znáte?“ zeptala se Terry Bena.

„Moc ne. Seznámili jsme se na univerzitě asi čtrnáct dní před tím, než jsme se sem spolu nastěhovali.“

„To mi právě nejde do hlavy. Proč jste se rozhodli bydlet spolu?“

„Protože je to lepší, než když člověk bydlí sám. Dva utáhnou nájem za byt spíš než jeden.“

„Já jsem si myslela, že Farley třeba chtěl bydlet blízko Fanny.“

„To ses spletla, miláčku. Fanny nás sice upozornila, že je to tu volné, ale Farley po bytě skočil, protože nic jiného nebylo. Jeho bratrskou péči přece nebereš vážně, vid'š? S Fanny je někdy těžké vyjít. Vydává jedno prohlášení o nezávislosti za druhým. Ta se o sebe umí postarat!“

„Farley vypadá dobře! Jen bych ráda věděla, proč

se tak hastroší, jako by si šaty kupoval u vetešníka. Vždyť snad už za rok z něho bude doktor práv. Mám dojem, že pak bude muset nosit oblek a košili s límečkem a kravatou.“

„Farley se chystá být druhý Clarence Darrow.“

„Neříkej! Kdo je to?“

„Na tom nezáleží.“

V tu chvíli se objevil Farley s pivem a mrkvemi. Obojí předal Terry: ta mrkve odložila na pohovku a z plechovky se napila. Farley přepadnutím přes opěradlo zaujal své místo na židli jako předešle.

„Zvědavost mi nedá,“ začal, „abych se nezeptal, co hodláš s tou mrkví podnikat?“

„S největší radostí tvou zvědavost ukojím,“ řekla Terry. „Tu mrkev dám do studentského ragú.“

„Ještě kdybych tak věděl, co je ‚ragú‘.“

„Ragú,“ vysvětloval Ben, „je slátanina všeho možného vařená dohromady.“

„Dalo by se to tak říct,“ souhlasila Terry.

„V tom případě se ovšem ptám já,“ pokračoval Ben, „co znamená to ‚studentské ragú‘? Jako starý mládenec se zkaženým zažívacím traktem se živě zajímám o recepty.“

„Studentské ragú je králem všech ragú.“

„Snad nechceš dělat drahoty? Mám tomu rozumět, že recept na ně je žárlivě strážným tajemstvím?“

„Chceš, abych ti ho dala?“

„Celou dobu se nesnažím o nic jiného.“

„Je to hrozně jednoduché. Především potřebuješ pořádný hrnec nebo hlubokou pánev. Já osobně používám elektrickou pánev. Nejdřív nakrájíš na proužky slaninu a dno pánve jí pěkně vysteleš. Pak rozkrájíš asi půl kila libového zadního hovězího na proužky asi centimetr široké a čtyři centimetry dlouhé. Hodíš je na slaninu a normálně osolíš a opepříš. Teď dojde na mrkev. Rozkrájíš ji na tenoučké plátky a rozprostřeš na maso. Pak nakrájíš stejně tence tři velké cibule a rozprostřeš plátky na mrkev. Nakonec vezmeš tři nebo čtyři brambory, záleží na tom, jak máš velké, rozkrájíš stejným způsobem a nakladeš na cibuli. Brambory osolíš a opepříš, přikryješ pokličkou a dusíš na mírném ohni. Podle mého názoru se to má pořádně zalít vodou, aby ragú zbytečně nevysmahlo. Zelenina samozřejmě pustí šťávu, ale ne dost, a tak neškodí přilít radši víc vody.“

Farley i Ben vyslechli její sólo div ne s otevřenou pusou. Když skončila, chvíli bylo ticho a pak se Farley obrátil na Bena.

„Slyšel jsi, jak to ze sebe vysypala?“

„Panebože, to byl neuvěřitelný výkon,“ přidal se Ben.

„Máš pravdu,“ pokračoval Farley. „Člověk si tě, Terry, v kuchyni nějak nedovede představit. Spíš takhle v ložnici: hedvábí, zrcadla, potoky všelijakých vodiček, a ty si lakuješ nehty na nohou, vytrháváš obočí a děláš jiné věci.“

„Co myslíš těmi ‚jinými věcmi?‘“ popichovala Terry.

„Co by tím myslel,“ odpověděl Ben, „pochopitelně ‚sex‘. Musíš přece, Terry, ve vší počestnosti přiznat, že jsi sexbomba.“

„No a proč by se sexbomba nemohla otáčet v kuchyni?“ namítla Terry.

„Máš pravdu,“ odpověděl Ben, „není pro to žádný důvod.“

„Tak abychom se snad zas vrátili k tomu ragú,“ připomněl Farley. „Přiznávám se, že už jen podle receptu na ně mám chuť. Bene, ty vaříš líp než já. Budeš to muset zkusit, až se vrátíš z výletu.“

„Poměr masa a zeleniny jsem uváděla jen tak zhruba,“ pokračovala Terry. „Každý si ho může přizpůsobit podle svého.“

„V podstatě je to postup Huckleberryho Finna, když tehdy vařil z popelnic,“ dodal Ben. „Zřejmě jde především o to, aby se všechny chutě řádně promíchaly.“

„Ragú je nejen senzační jídlo, ale má i další obrovskou výhodu. Člověk nad ním nemusí stát a dávat pozor, aby se nepřipálilo. Proto ho dneska dělám k večeři. Za chvíli musím někam jít, a ragú můžu klidně nechat v pánvi. Až se Jay příští k večeři, jen je ponesu na stůl.“

„Kam se chystáš?“ zeptal se Ben.

„Co je ti do toho. Když ty chováš své výlety v takové tajnosti, můžu snad taky.“

„Vidíš, Bene,“ řekl Farley, „půjčka za oplátku. Jestli nám řekneš, kam pojeděš, poví ti to Terry taky.“

„Mě to nezajímá,“ řekl Ben.

„Mě taky ne,“ řekla Terry.

Farley povzdechl. „Když už mluvíme o Jayovi; jak se má, Terry?“

„Kdo o něm mluví?“

„No přece ty. Říkala jsi, že se přiřítí na večeri.“

„To jsem přehnala. Jay se nikdy neřítí. Nikdy se ani nežene. To by se přece nehodilo pro pana docenta v oboru ekonomie. Když je člověk docentem ekonomie, jeho chování musí být důstojné a upjaté. A když je člověk ženou docenta ekonomie, očekává se, že i její chování bude důstojné a upjaté.“

„To nedává smysl,“ protestoval Ben. „Jak může manželka-sexbomba být současně důstojná a upjatá?“

„Řeknu vám, že to je obtížné,“ odpověděla Terry, „ne-li nemožné!“

„A co horšího – je to nezdravé. Octnu-li se mezi sexem a důstojností, pokaždé se přikloním k sexu.“

„Vloudil se do vaší konverzace stín nespokojenosti,“ řekl Farley, „nebo žije jen v mých představách?“

„Není žádným tajemstvím, že na sebe s Jayem moc necukujeme. Vadí mu skoro všechno, co dělám.“

„Vážně?“ řekl Ben. „Nechápu proč.“

„Nech si tu ironii.“

„Nech si ji, Bene,“ souhlasil Farley, „nemáš na ni právo. Do čeho se chce míchat chlap, kterej si jede na supertajný víkend? Zato já, Terry, já jsem ve všem všudy s tebou. Jestli tě Jay vyhodí, jsem zde, abych tě utěšil.“

„Beru tě za slovo,“ odpověděla Terry.

Ben se podíval na hodinky, dopil pivo a vyškrábal se na nohy.

„Začínám si tu připadat přespočetný,“ řekl. „Naštěstí už je načase, abych šel.“

Donesl prázdnou plechovku do kuchyně, vrátil se a zmizel v ložnici. Když se znovu objevil, měl na sobě klobouk a svrchník a v ruce koženou kabelu.

„Tak jdu,“ oznámil. „Na shledanou v neděli večer.“

„Jelikož jsem přesvědčen, že není tvým záměrem chovat se slušně,“ řekl Farley, „tak na sebe alespoň dávej pozor.“

„V pořádku. Slibuji, že si budu počínat obezřetně.“

Odešel. Terry zatřepala plechovkou, ale už v ní nic nebylo, tak ji postavila na zem a vstala.

„Asi bych taky měla jít,“ řekla.

„Proč?“

„Říkala jsem ti, že mám nějakou schůzku. A než půjdu, musím ještě udělat to ragú.“

„Chvilíčku by ses ještě mohla zdržet, ne?“

„Jak to bude vypadat?“

„Prosím tě, co na tom! Dej si ještě pivo.“

„Když myslíš, tak si dám.“

Znovu se posadila, Farley odběhl do kuchyně a vrátil se se dvěma novými plechovkami. Jednu podal Terry a přísedl si k ní na pohovku.

„Leť třeba ke hvězdám,“ řekl, „ale pěnivý mok neopouštěj.“

„To máš ze sebe? Neřekl už to někdo?“

„Všechno už někdo řekl.“

„Taky ovšem nepijeme pěnivý mok. Pouhé pivo.“

„Technický detail,“ prohlásil Farley.

2

Krátce po páté se do Cornwallského znaku vrátila Fanny Moranová, mladší sestra Farleyho Morana, co bydlela nad ním. Nezamířila však rovnou do svého bytu v prvním patře. Zapovídala se s Orvillem Reasnozem, který vkleče něco dělal ve vestibulu u hlavního vchodu, a také se zastavila u své schránky na dopisy, tentokrát prázdné. Než to zjistila, využil Orville příležitosti prohlédnout si ji s náležitým obdivem od hlavy až k patě a shledal jako obvykle, že je na co koukat. Trasa od Fanniny hlavy k patě nebyla ve skutečnosti dlouhá, měřila jen sto pětapadesát centimetrů, avšak přirozený sklon pozorovatele zdržet se v určitých

partiích obvykle výlet protáhl. Orville byl zkušený pozorovatel a dal si na čas, než od krátkých světých čupřin s jahodovým nádechem došel až k páru drobných chodidel v nylonových punčoškách podepřených pro zvýšení své majitelky vysokými podpatky.

„Žádnou poštu nemáte,“ řekl Orville.

„Koukám,“ odpověděla Fanny. „Díky, že se díváte za mě.“

„Co vás vede. Snad byste si nemyslela, že Orville Reasnor strká nos do záležitostí nájemníků. Zrovna jsem něco dělal v hale, když přišel pošťák; tak jsem si všim', čím schránky otevírá. Přines něco pro Milesovi a Bowersovi, víc nic.“

„Vážně?“ Fanny se otočila a uviděla Orvilla na zemi. „Co to tam děláte na všech čtyřech? Snad se nemodlíte?“

„To tak! Vyměňuju dlaždičky. Pár se jich vylouplo a pár jich popraskalo.“

„Je bratr doma?“

„Rád bych vám řek', ale nevím. Tudyma neprošel, ale to se ví, moh' jít zadem.“

„Máte pravdu. Farley často chodí zadem. Líp mu to sedí.“

„Něco od něho potřebujete?“

„Nic zvláštního. A co takhle Terry Milesová, ta je doma? Nenamáhejte se s odpovědí, Orville. Já na ni zaklepu a zjistím si to sama; jestli vám to nebude vadit.“

„Proč by mi to mělo vadit?“

Na to Fanny nenašla odpověď. Každopádně se už však déle nezdržela a Orville Reasnor, stále v té modlicí póze nad hrnkem rozmíchaného betonu, sledoval, jak stoupá po čtyřech schodech do chodby ve zvýšeném přízemí, a zašeptal díkůvzdání za módu krátkých sukní.

Fanny přešla chodbou a u Terry zaklepala na dveře. Nikdo se neozval, proto zaklepala znovu. Tentokrát se dveře otevřely téměř současně, ale jinde než očekávala. Jiná osoba otevřela jiné dveře. Tou jinou osobou byl Farley a ty jiné dveře byly dveře jeho bytu.

„Ahoj, Fan,“ pozdravil Farley. „Zbytečně tam tlučeš. Terry není doma. Říkala, že někam jde.“

Fanny sebou trhla, jako by ji přistihl s paklíčem v ruce. Když se jí srdce vrátilo z krku na své místo, otočila se tvář v tvář svému bratrovi, shodou okolností nevlastnímu. (Sdíleli stejného otce, který se v průběhu neúspěšných pokusů o manželství vybalil třemi ženami, z nichž první dvě se staly matkami, a teprve třetí našťestí jako matka zklamala.)

„Co blbneš, Farley,“ ulevila si Fanny. „Kdy už si dáš pokoj, abys člověka takhle děsil. Mohla jsem z tebe mít infarkt, když to mám vyjádřit jemně. Kam šla Terry?“

„Neříkala. Prostě že ‚jde pryč‘. Mluvila o nějaké schůzce.“

„Neříkala, kdy se vrátí?“